

Vršovice 19.6.2011

Pozdrav: Milé sestry a milí bratři, milí přátelé, vítám vás na dnešních bohoslužbách, které jsou bohoslužbami sv. Trojice a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Chci Tě vyvyšovat, můj Bože a králi, Tvému jménu dobrořečit navěky a navždy. Ž 145,1

Píseň: 33

Modlitba: Pane Bože, děkujeme Ti za dar života. Děkujeme Ti za přírodu, za zázrak růstu všeho kolem nás, děkujeme za vznikání nového života, děkujeme za vztahy, které dostáváme. Děkujeme, že si smějíme uvědomovat, že dárce toho všeho jsi Ty.

Děkujeme, že jsi před námi otevřel cestu života v Ježíši Kristu. Že nám v Jeho nabídce Tvého království ukazuješ, že nikdo není vyjmut z Tvé milosti, že každý člověk, celé Tvé stvoření má u Tebe budoucnost v Tvém Synu.

Pane Bože, mnoho jsme toho od Tebe dostali a mnoho dostáváme. A přece se bojíme. Přece jsme plni úzkosti, že všechno zlé v nás i kolem nás nakonec zvítězí. Pane, děkujeme, že nám slabým a ustrašeným dáváš svého Ducha - sílu k životu v jistotě Tvé přítomnosti. Děkujeme a prosím o Tvého Ducha svatého pro všechny, kteří touží žít plný lidský život. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S239

Čtení: Jer 1,4-12

Píseň: 673

Text: Mt 10,24-33

Haleluja. Chvalte Boha za jeho bohatýrské činy, chvalte ho pro jeho nesmírnou velikost! Haleluja. Ž 150,2

Je první neděle po svatodušních svátcích a tomu nasvědčuje i výběr textů, který nám na tuto neděli nabídla církev ve své řadě z ekumenického lekcionáře. Při svátku minulé neděle, kdy jsme byli při svátosti křtu jakoby na začátku, se před námi otevřely výrazné texty o novém stvoření v Duchu svatém. A o evangeliu, které bylo svěřeno do křehkých nádob - které

bylo svěřeno nám.

Dnešní texty jsou vlastně pokračováním. Vedou nás do všedního dne, do všedních situací, do tohoto světa. Do života, který známe, který znají lidé kolem nás - ale přesto nás do něj slovo z Matoušova evangelia vede jinak. Vede nás sem jako ty, kteří jsou vysláni Ježíšem z Nazareta. Vede nás sem jako učedníky, jako svědky, jako vyznavače.

Této naší pozici se věnuje celá 10. kapitola Matoušova evangelia. Popisuje fungování světa, člověka - upozorňuje na realitu, kterou známe. Kterou máme společnou. Člověk a svět nějakým způsobem fungují - a do těchto mechanismů vstoupil Ježíš z Nazareta a vstupujeme do nich i my jako jeho žáci. Do těchto mechanismů vnesl Ježíš pravidla Božího království a nás posílá se stejným úkolem.

Když si uvědomíme, co Ježíš přinesl, je nám stále znovu smutno, že Boží království bylo odmítnuto a je odmítáno. Je nám smutno z toho, že nabídka boření hradeb mezi lidmi vyvolává ostrou reakci těch, kteří tyto hradby potřebují k životu. Je nám to líto a moc bychom chtěli, aby svět, aby lidé, byli jiní. A právě proto tím začíná dnešní text. Jakoby si ho církev vypůjčila z předchozího oddílu, aby upozornila, že svědkové Ježíš z Nazareta musí počítat s realitou, kterou všichni známe - jakkoliv se nám nelíbí. "Žák není nad učitele ani sluha nad svého pána. Stačí, aby žák byl jako jeho učitel a sluha jako jeho pán."

Samozřejmě, že v našich podmínkách těžko můžeme očekávat negativní reakci na Ježíšův život ve formě srovnání Ježíše s Belzebulem, ale můžeme očekávat reakci, že Ježíš se svou nabídkou i svými nároky království Božího je zbytečný a otravný. Že ruší spokojenost z hradeb, které si člověk postavil.

Jsme tedy v situaci, kdy jsme s nabídkou a nárokem království Božího zbyteční a otravní. Matouš v 10. kapitole svého evangelia ukazuje, že tento stav není jednoduchý a je bolestný. To dobře věděl i prorok Jeremjáš, když si ho Pán Bůh povolal, aby vyřizoval lidem Boží pohled na život. Pohled náročný, kritický, ale ve finále osvobozující. Boží Slovo pro člověka, který sešel z cesty, ale také pro člověka, který na toto Slovo zoufale čeká. Jeremjáš se bojí odmítnutí, Ježíš u Matouše o odmítnutí výslovně mluví. Mluví o utrpení - a my bychom se měli rozhlédnout. Toto odmítnutí a utrpení je obecná zkušenost všech, kdo se vědomě či nevědomě snaží prosazovat ve světě kolem sebe hodnoty království Božího. Soucit se slabými, snaha pomoci, snaha po komunikaci,

naslouchání, vnímání druhého člověka, odpuštění. Když se poctivě rozhlédneme, vidíme, že v této situaci ani zdaleka nejsme sami. Není možné si nevšimnout lidí a hnutí napříč všemi náboženstvími i mimo náboženství, kteří se snaží o zajištění života pro člověka a stvoření a jsou tvrdě odmítáni nejruznějšími ideology moci v malém či velkém měřítku.

Kvůli nim všem tak záleží, jak zvládneme tuto situaci do které jsme postaveni jako Ježíšovi učedníci. Situaci arogantního odmítnutí. Jak zvládneme jednu prostou skutečnost - že z toho všeho máme strach. Že spolu s Jeremjášem voláme: „Ach, Panovníku Hospodine, nevím, jak bych mluvil. Jsem přece chlapec.“ Ta sevřenost tváří v tvář mocným a mocnostem tohoto světa nás drží a nepouští. Uvědomil jsem si to na svém pobytu v Josefstalu, kde byl i mladý muž z Ruska. Prezentoval svoji zemi a já byl celý sevřený. Uvědomil jsem si, že mám z Ruska stále ještě strach. Máme strach. Strach z nejisté budoucnosti, z finanční nejistoty, se kolem nás přímo zhmotňuje. Strach z budoucnosti celého stvoření. Ale také strach z toho, že si lidé nerozumí a nedokáží k sobě najít cestu. Alespoň se k sobě chovat slušně. Ne celosvětově - ale k člověku hned vedle nás. Strach z toho, že se to děje i v našich vztazích a nedokážeme s tím mnoho udělat. Strach, o kterém Bible dobře ví a reaguje na něj velice razantně. „Nebojte se!“, ozývá se v našem textu z Matoušova evangelia hned třikrát a velice důrazně. „Neboj se!“, slyší jasně i prorok Jeremjáš.

První Ježíšovo „neboj se“ nás ujišťuje, že všechno nepochopitelné a zvláštní a jakoby v temnotě, se prozáří po událostech Velikonoc. Kříž a Vzkříšení nám otevírají jistotu budoucnosti Božího království navzdory všemu, co se staví proti. Víme to, směli jsme to zakusit a smíme to zakoušet - Duch svatý proměňuje evangeliem lidské životy a rozsvěcuje světlo tam, kde byla tma. Otevírá budoucnost tam, kde byl smutek a beznaděj. Rozhlížejme se, dívejme se, abychom tyto Boží zázraky pustili do svých životů a mohli o nich svědčit.

„Nebojte se“ - protože všechny tlaky kolem nás nám nemohou vzít život. Bylo to odvážné tvrzení v Ježíšově době a je to odvážné tvrzení i dnes. Vždyť kolik jen je kolem nás lidské zvůle. A přece celými lidskými dějinami putuje lidská myšlenka, že to, kým jsem, mi nikdo nevezme. A my k tomu smíme přitakat a svědčit o tom, že celý náš život, se vším, kým jsme i co máme, patří Pánu Bohu. A proto se nemusíme bát. Smíme se těšit při výhledu do budoucna. A tento klidný výhled víry smíme předat lidem

okolo nás.

„Nebojte se.“ Vždyť Pán Bůh se stará i o vrabce, natož pak o člověka. Smíme a máme vědět, že nejsme sami. Samota, něco, co člověka tolik bolí a co je dnes tak aktuální ve všech generacích. Od dětí až po staré lidi. Samota, kdy už sami pochybujeme o vlastní hodnotě. Pro Hospodina, našeho Otce, hodnotu máme. My i každý člověk. Pán Bůh se o nás stará. Učme se to vnímat, učme se to poznávat, prosme o toto poznání a ten svíravý strach se neusídí v našich životech.

„Neboj se, Jeremjáši, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.“ Kolikrát jen můžeme najít v knize proroka Jeremjáše zoufání a pláč. Ale k této jistotě Božího zaslíbení se Jeremjáš vždy vracel. K jistotě, že Boží zaslíbení platí, že Hospodin bdí nad svým Slovem. Krásným symbolem toho je tento jemný mandloňový kvítek, který přes svou křehkost odolá i mrazům.

„Nebojme se. Můžeme vsadit svůj život na Boží zaslíbení, na jistotu, že Boží království, které přinesl Ježíš z Nazareta, ten Ukřižovaný a Vzkříšený, má budoucnost. Smíme s ním spojit svůj život, svoji budoucnost. Jakkoliv ta jistota působí křehce jako mandloňový květ. A pak se skutečně nemusíme děsit svého strachu a naopak můžeme být povzbuzeni, svědectvím o naději pro ty, kdo to potřebují. Svědčit spolu se žalmistou: „Ale oko Hospodinovo bdí nad těmi, kdo se ho bojí, nad těmi, kdo čekají na jeho milosrdenství“.

Tuto jistotu si odtud každý z nás smíme odnést do svých všedních dní. Spolu s Ježíšovým naléhavým upozorněním, že skutečně pouze tato jistota je naplněním lidského života.

Amen.

Píseň: 157

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání.

Ř 6,4-5

Požehnání: Hospodin ti požehnej a opatruj Tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen.

Nu 6,24-26

Píseň: 685